

[Alfred Jensen.]

rimeligere adgang til bytte, og de tanker, jeg fremførte, gik netop ud på, at man skulle affatte loven på dette område som gjort i lovforslaget. Derfor er det med undren, jeg ser, at dette forslag er opgivet. Skulle der være ændret noget, burde der efter vor opfattelse være sket en udvidelse, idet det ville have været mere rimeligt at bestemme, at der kunne være tale om en person mere. Nu står der i paragraffen, at bytning vil være at godkende, når de pågældende husstande omfatter lige mange personer. Jeg mener, dette burde have været udvidet til, at selv om det drejer sig om en person mere, kunne bolignævnet tilsidesætte udlejerens vægring og bestemme, at bytte skulle finde sted. Jeg har læst, hvad der er skrevet i aviserne om de indvendinger, der er gjort, om de trusler, der er fremført mod en sådan udvidet bestemmelse. Jeg indser ikke, at der er fugls føde på dem, for når man kan forbyde ejere at opsig lejere, og når boliganvisningsudvalget, hvis man ikke kan godkende de første to lejere, som udlejereren har foreslået, har myndighed til at indsætte en tredje, har man efter min opfattelse foretaget et lige så stort indgreb i udlejerens rådighed over sin ejendom. Derfor kan der ikke være nogen som helst saglig begrundelse for at opgive dette forslag, og vi kan ikke stemme for det pågældende ændringsforslag, men må stemme imod det.

På samme måde kan jeg sige, at ændringsforslag nr. 28, der går ud på at udskyde fristen for udlejerens ret til at forlange husleje forhøjelse 14 dage, ikke stemmer med vor opfattelse af, hvad der er ret og rimeligt, og derfor vil vi stemme imod. Egentlig burde der ikke være nogen mulighed for at kræve lejeforhøjelse før 1. april, men når man nu oprindeligt havde skrevet 1. januar, måtte det være tilstrækkeligt. Skulle ejerne ikke være opmærksomme derpå i tide, sker der vel heller ikke så stor skade ved at vente de måneder med at få gennemført den lejeforhøjelse, der er tale om. Som bekendt må lønmodtagerne vente med at få dækning for den udgiftsstigning, som de er berettiget til i henhold til tjenestemandsoven og kollektive overenskomster, indtil april næste år. Så kan udlejerne vel også vente det par måneder.

Jeg har altså omtalt de ændringsforslag, der er faldet os mest i øjnene, og jeg har nævnt, hvilke vi kan gå ind for, og hvilke vi må stemme imod.

Vi har gerne selv villet stille en række ændringsforslag til lovforslaget, så det kom i bedre overensstemmelse med vore synspunkter. Vi har dog ikke været i stand til at stille ændringsforslag på alle de områder, hvor det var ønskeligt. Vi har ikke kunnet gøre det, fordi det er teknisk uoverkommeligt for os. Vi har heller ikke ment, det var rimeligt at gøre det, al den stund en sådan samling ændringsforslag kunne gøre det mindre overskueligt for dem, der skulle tage stilling til det rimelige og rigtige i vore forslag. Derfor har vi indskrænket os til at stille 8 ændringsforslag og 3 underændringsforslag. Jeg forudskikker den bemærkning, at såfremt man tager hensyn til disse forslag og de indføres i paragrafferne, vil ændringer på andre steder være nødvendige — nogle af den grund, at der skal ændres redaktionelt i paragrafferne, andre, fordi det må være rimeligt, at når man i en paragraf ændrer på et forhold, som er omhandlet i andre paragraffer, bør der også ske tilsvarende ændringer de andre steder. Vi har altså måttet begrænse os til disse ændringsforslag, og jeg skal kort motivere dem.

Det første spørgsmål, jeg vil tage frem, drejer sig om lejeforhøjelsen. Vi er modstandere af, at lejen forhøjes, og derfor foreslår vi, at §§ 113 og 114 udgår. Det sker i vort ændringsforslag nr. 11. I stedet for disse to paragraffer foreslår vi indsat en ny paragraf, der kort og godt siger, at lejeforhøjelser ud over dem, der er hjemlet i lovene af 1951 og 1955, ikke må finde sted. Jeg tror ikke, jeg behøver at komme med flere forklaringer eller motiveringer; vor opfattelse vil klart fremgå af det, jeg har sagt.

Dernæst mener vi, at der er andre områder, hvor lejerne bør beskyttes mod forhøjelse. Derfor har vi stillet ændringsforslag til § 37. Det første af dem er betegnet som nr. 3; det går ud på, at den del af stk. 1, som giver udlejerne ret til at vælte en forøgelse af ejendomsskatterne over på lejerne, skal udgå. Vi mener ikke, en sådan bestemmelse er rimelig, og derfor foreslår vi, at den går ud. Hvis kommunerne eller staten